

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **M. K. S.**, nar., státní příslušnost, t. č. pobytem, žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.3.2015, č. j. KRPB-56534-23/ČJ-2015-060027-50A,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, která napadl v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 129 odst. 1, zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení (dále jen Nařízení), čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen Úmluva) a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Žalobce namítá, že ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož byl zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“, tedy jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Dovolává se čl. 28 odst. 2 Nařízení, čl. 2 písm. e) Nařízení a namítá, že požadavkům v těchto člancích český zákon o pobytu cizinců nesplňuje, neboť neobsahuje žádná objektivní kritéria a je neurčitý. Stávající právní úprava nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona v případě zbavení osobní svobody podle čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy. Evropský soud pro lidská práva judikoval ve svých rozhodnutích, že pro jakékoliv zajišťovací instituty platí, že k omezení osobní svobody může státní moc přistoupit jen z důvodu stanovených zákonem a v řízení zákonem

předepsaném. Vnitrostátní zákon dovolující zbavení svobody musí být dostatečně dostupný, přesný a předvídatelný, aby se zabránilo riziku svévole. Žalobce dále poukázal na rozsudek německého Spolkového ústavního soudu, který mimo jiné uvedl, že absence objektivních kritérií pro shledání existence vážného nebezpečí útěku v německém zákoně představuje vážný problém z hlediska požadavků na jasnost a transparentnost zákona. K obdobné situaci došlo i v Rakousku, kdy Nejvyšší správní soud shledal nezákonnost zajišťování cizinců za účelem přemístění dle Nařízení z důvodu, že žádné ustanovení vnitrostátního práva nereflektuje čl. 28 Nařízení. Stejně je tomu v případě české právní úpravy. Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nezákonné a žalobce navrhl, aby je soud zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o zajištění za účelem jeho předání policie vycházela z toho, že dne 6.3.2015 prováděla pobytovou kontrolu na vlakovém nádraží ČD Břeclav v mezinárodním vlaku Chopin jedoucího z Rakouska do Německa, cizinec nepředložil žádný cestovní doklad, vízum nebo jiné povolení opravňujícího k pobytu na území ČR a tudíž vstoupil na území neoprávněně, a proto byl zajištěn. Při prohlídce zavazadel cizince byla nalezena IDK Syrské arabské republiky s jeho fotografií, řidičský průkaz s fotografií, průkaz žadatele o mezinárodní ochranu HT 126326 vydaný v Maďarské republice dne 4.3.2015 na jména cizince a další písemnosti vydané Maďarskou a Řeckou republikou. Lustrace cizince v evidencích PČR byla negativní, lustrací cizince v evidencích Rakouska a Maďarska bylo zjištěno, že není veden v evidenci Rakouské republiky, na území Maďarska je veden jako žadatel o azyl od 5.3.2015, hlášený k pobytu v přijímacím středisku. Daktyloskopování prokázalo shodu se záznamem v Maďarské republice. Nebylo zjištěno, že cizinec má uděleno vízum opravňujícího ke vstupu na území ČR, vstoupil tedy neoprávněně a porušil tak povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců. První bezpečnou zemí, kde požádal o mezinárodní ochranu, bylo Maďarsko, které je zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná nezjistila možné překážky k předání cizince do Maďarska, neboť na území ČR nemá žádné trvalé žijící blízké příbuzné a ani neměl v úmyslu v ČR zůstat, neboť nebyla cílem cesty, ale pouze tranzitní zemí při snaze dostat se do Německa. Cizinec bude předán do Maďarska, kde mu nehrozí žádný trest mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Neoprávněný vstup na území ČR a nutnost jeho přemístění do Maďarska, kde má být posouzena jeho žádost o mezinárodní ochranu jsou zákonným důvodem pro zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Jde tudíž o zajištění na základě zákona a za účelem jeho předání. Žalovaná je názoru, že vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 Nařízení v tomto případě hrozí, neboť cizinec již v okamžiku, kdy opouštěl Syrskou arabskou republiku, měl cíl cesty do Německa, nelegálně překračoval hranice států včetně Evropské unie, v Maďarsku byl zadržen, požádal o mezinárodní ochranu pouze z důvodu, aby nebyl vyhoštěn a vrácen do země původu, ani v Maďarsku neměl v úmyslu vyčkávat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, opustil Maďarsko, odcestoval do Slovenské republiky a odtud vlakem do Vídně, kde si zakoupil jízdenku do Berlína. Ve snaze o dosažení svého cíle neoprávněně vstoupil na území Slovenska, Rakouska i ČR a prokázal tak, že ve snaze o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do Maďarska. V případě nezajištění by dokončil svůj úmysl opustit ČR do Německa. Z uvedené vyplývá existence vážného nebezpečí útěku. Žalovaná při povinnosti zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle

§ 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců zkoumala, zda v tomto případě je možné uplatnit mírnější donucovací opatření. Cizinec však na území ČR nemá ani nemohl mít hlášený pobyt, ČR měla být pouze tranzitní zemí, nemá dostatek finančních prostředků na případnou realizaci přemístění, v ČR nemá příbuzného či známého, který by ho ubytoval a složil za něj finanční záruku, a proto nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření. Navíc v případě cizince je neúčelné, neboť má zřejmý úmysl dostat se do Německa a z uvedené shora je zřejmé, že cizinec není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon předání cizince. Uvedený názor je v souladu s konstantní judikaturou soudu. S ohledem na zjištěné skutečnosti je zajištění přiměřené, v ČR nemá žádné rodinné vazby, do ČR přicestoval po opuštění Maďarska, kde měl povinnost se zdržovat a vždy nelegálně pěšky na Slovensko, vlakem do Rakouska a z Rakouska do Německa. Nezajistit cizince by bylo ignorací nedostatku finančních prostředků, možnosti zajistit si ubytování, nemá finanční prostředky na dobrovolný návrat do Maďarska, který je možný pouze letecky a ze všech skutečností vyplývá, že nelze očekávat, že se bude dobrovolně zdržovat na území do doby předání. Neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily pro nepřiměřený zásah, tudíž nebyla shledána nepřiměřenost jeho zajištění. Doba zajištění na 60 dnů byla stanovena na základě zkušeností z předchozích řízení a je odůvodněna i procesem a úkony, které musí správní orgán provést dle nařízení.

Žalovaná ve vyjádření namítla opožděnost podané žaloby, neboť poslední den pro podání žaloby byl den 6.4.2015, žaloba byla podána na poště dne 7.4.2015. Žalovaná nesouhlasí s námitkou, že stávající právní úprava v § 129 zákona o pobytu cizinců nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, které vyžaduje Evropský soud pro lidská práva. K omezení osobní svobody dochází pouze z důvodu stanoveného zákonem a v řízení zákonem předepsané, právní základ tvoří zákon o pobytu cizinců, správní řád, soudní řád správní, tudíž národní právní úprava je plně v souladu s Úmluvou a Listinou tak i judikaturou ESLP, na níž žalobce poukazuje. Nařízení v čl. 2 skutečně stanovuje požadavek objektivních kritérií, z čehož nelze dospět k závěru, že se otevírá možnost pro příliš velkou libovůli zapříčínující nedostatek kvality zákona. Přestože je libovůle klíčovým pojmem pro posuzování kvality zákona. ESLP nepřistoupil k vytvoření všeobecné definice a problém řeší ad hoc prostřednictvím své judikatury. Žalovaná příkladmo cituje rozsudky ESLP, v nichž tento soud označil důvody libovůle, ovšem v posuzovaném případě nedošlo k žádné ani obdobné skutečnosti, která by zapříčinila nezákonnost zajištění. Nelze tedy označit národní legislativu dopadající na problematiku zajištění jako nedostatečně kvalitní. Žalovaná pro odůvodnění nemůže použít nějaká svá subjektivní kritéria, ale drží se důsledně objektivity, což se projevuje v podrobném odůvodnění rozhodnutí opírající se o prokazatelná zjištění ve správním řízení, když vše je doloženo ve správním spise. Je oprávněná použít racionální úvahy pro určení objektivních kritérií a z judikatury vyplývá, že mezi kritéria lze zařadit i určitou míru důvěry, která je pochopitelně oslabena vůči cizinci, který v minulosti nerespektoval své povinnosti a svévolně opouštěl území. Stejně jako ESLP, obdobně i správní orgán vymezuje nové důvody možné libovůle, ale drží se při vymezování kritérií v mezích důvodů, který je stanovený v zákoně a Nařízení. Rozhodnutí jsou následně přezkoumávána soudem, čl. 5 odst. 4 je respektován. Při posuzování vážného nebezpečí útěku žalovaná vychází i z judikatury Ústavního soudu, kterou lze přiměřeně aplikovat a příkladmo uvádí judikáty III. ÚS 566/03, I ÚS 115/09. Žalovaná tudíž má za prokázané, že neuvedení objektivních kritérií v čs. právním předpisu nemá za následek nemožnost zajišťování cizinců z důvodu jejich předání na základě Nařízení, jejich neuvedení nemá za následek libovůli ze strany žalované, neboť jsou pod kontrolou veřejného ochrance práv, tak i nezávislých soudů. Žalovaná navrhl, aby soud usnesením žalobu odmítl.

Vzhledem k tomu, že žalovaná ve vyjádření namítá opožděnost podané žaloby, soud nejprve zkoumal, zda byla žaloba podána včas.

Napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci a nabylo právní moci 6.3.2015. Podle § 172 odst. 1 musí být žaloba podána od 30-ti dnů od doručení rozhodnutí. Lhůta k podání žaloby počala běžet dne 7.3.2015, poslední den (30.) připadá na 5.4.2015, na neděli, 6.4.2015 bylo Velikonoční pondělí, proto posledním dnem lhůty k podání žaloby byl den 7.4.2015 a z poštovního razítka na obálce, kterým žaloba byla žalované zasílána, soud zjistil, že dne 7.4.2015 byla žaloba předána k poštovní přepravě. Lhůta k podání žaloby je tudíž zachována.

Pokud se týká námitky, že ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňuje požadavek na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a čl. 8 odst. 2 Listiny, neboť neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že v konkrétním případě dotčená osoba může uprchnout a na základě čehož žalobce dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, není důvodná. Jak je zřejmé z čl. 2 písm. n), ani toto Nařízení neuvádí žádná objektivní kritéria, která by měla být vymezena v právním předpise. ESLP ve svých rozhodnutích řešil problémy, vzhledem k té či oné projednávané věci, na základě své vlastní judikatury. Ust. § 129 zákona o pobytu cizinců sice konkrétně nevymezuje, co představuje vážné nebezpečí útoku, nicméně správní orgány při posuzování této podmínky vychází především z objektivních skutečností, které v průběhu správního řízení zjistí. V projednávané věci šlo o občana Syrské arabské republiky, který při své cestě do Evropy nelegálně překračoval hranice několika států včetně vnější hranice EU a to bez víz a bez jakéhokoliv oprávnění ke vstupu do toho, či onoho státu Evropské unie. Teprve na území Maďarska byl zadržen policií a vzhledem k nebezpečí, že by mohl být vyhoštěn a vrácen do země svého původu, požádal o azyl, ale jak je zřejmé z jeho následujícího jednání a chování, tuto žádost nemínil vážně, neboť Maďarsko záhy poté opustil a nelegálně překračoval hranice do Slovenské republiky a následně do Rakouska, opětovně bez jakýchkoliv oprávnění a stejně tak i do ČR, kde byl zadržen a následně zajištěn. Z jeho výpovědi je zřejmé, že cílem jeho cesty bylo od počátku Německo, čemuž odpovídal jeho pohyb ze země svého původu. Za situace shora popsané – nelegální překračování hranic, nerespektování právních předpisů států, kam vstoupil, nevyčkání skončení řízení o žádosti o azyl v Maďarsku a jeho projev, že nemá v úmyslu v ČR se usídlit a považoval ji pouze za tranzitní zemi, je podle soudu jednoznačně prokázáno, že v případě žalobce je naplněna podmínka čl. 28 odst. 2, tzn. existuje vážné nebezpečí útoku, nebo-li pokračování v nelegální cestě do Německa. Soud v posouzení věci žalovanou neshledal žádné prvky libovůle či zneužití správního uvážení, ale svůj závěr o vážném nebezpečí útoku založil ryze na objektivních skutečnostech a jejich zhodnocení. Koneckonců problematikou posuzování vážného nebezpečí útoku se ve své judikatuře zabýval i Ústavní soud, a byť se jedná o situaci v trestním řízení, lze ji aplikovat i na institut zajištění.

Soud po posouzení shora dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, rozhodnutí žalovaná vydala v souladu se zákonem, a proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová